

[Erhard Jakobsen.]

lamentarisk grundlag og specielt at bygge det på et grundlag, som man ikke vil kunne anvende i mange andre vigtige udenrigspolitiske beslutninger.

Mine øvrige bemærkninger tager udgangspunkt i ministerens redegørelse, men har adresse til tingets medlemmer, er faktisk en opfordring til nytænkning i det, man kalder Afrikapolitikken.

Jeg vil meget gerne selv gå ind for et opgør med den filosofi, som hele denne politik har bygget på indtil nu. Jeg tænker for det første på hele dette skyldkompleks, som så mange anlægger, når de behandler disse spørgsmål. Jeg føler mig befriet for enhver følelse af skyld og enhver følelse af, at man skylder noget i denne forbindelse. Det vi skal gøre over for landene i Afrika, er almindelig humanitært arbejde, og hvad der er rent praktisk i vore handelsforbindelser, men vi skylder ikke noget. Vi har ikke begået nogen forbrydelse, som vi skal bede om forladelse for, og jeg er ikke så sikker på, at alle disse angreb på de hvide osv., har nogen reel baggrund i, hvad der faktisk har fundet sted. Jeg tror, historien vil vise, at man fuldstændig har misfortolket den udvikling, der har fundet sted, herunder den såkaldte hvide indsats i Afrika.

Jeg må også vende mig imod det vildledende ordvalg, der anvendes, ikke mindst i de resolutioner, som man nu på regeringens initiativ har stemt for i EF, og som også går igen i ministerens tale. Hvad er det for en befrielse, der tales om? Hvem er det, der er blevet befriet i Afrika? Befriet fra hvem? Hvem er i Angola blevet befriet? Og af hvem? Er de cubanske troppers heltedige indsats, som nu driver en del af Angolas befolkning ud af landet, en befrielse? Hvad med de fængsler, der nu fyldes af flere politiske flygtninge, end der var politiske fanger før? Er de udtryk for befrielsen? Er det det, vi skal hilse med tilfredshed? Er det den udvikling, vi skal støtte i andre lande i Sydafrika? Og hvad med racisme? Hvad er det for en foretæelse? Er det alene den lille klat hvide, man her taler om? Hvad med den racisme, der finder sted næsten overalt i hver eneste nydannede afrikansk stat? Der forfølger man folk af anden race, anden stamme osv. Er det slet ikke noget, der kommer os ved? Er det slet ikke noget, vi skal udtale os om? Skal vi bare tage det til efterretning og så hjælpe til, at man andre steder bliver frigjort og får et styre, der

derefter forfølger grovere, end nogen hvide nogen sinde har gjort det? Alt det dér vil jeg gerne have man gør op med og i den forbindelse også med u-landshjælpen.

Jeg vil gerne så stærkt som muligt opfordre til, at man, så længe der er 500 millioner mennesker, som lider af underernæring, lægger u-landshjælpen om og lægger hovedvægten på fødevarerhjælp, fødevarerhjælp, fødevarerhjælp. I den forbindelse vil jeg bede udenrigsministeren oplyse, hvor stor en del af den danske u-landsbistand der består i fødevarerhjælp af det samlede beløb, som anvendes.

Udenrigsministeren (K. B. Andersen):

Jeg vil gerne for det første takke for denne debat og for dens hovedlinje, som jeg må opfatte som, med alle forskelle og nuancer, jeg skal komme til efterhånden, en tilslutning i princippet til det, vi kan kalde dansk Afrikapolitik. Vi ved alle sammen, at der har været punkter, hvor der har været uenighed, men bortset fra hr. Jørgen Junior gik alle ind for hovedlinjerne i det, vi kan kalde dansk Afrika-politik, og det synes jeg er en meget positiv ting.

Hr. Robert Pedersen gav en baggrund for debatten, som jeg ikke her skal komme ind på i enkeltheder – jeg er helt enig med hele den fremstilling, hr. Robert Pedersen gav – men der er ét punkt i hr. Robert Pedersens tale, som jeg gerne vil trække frem, fordi jeg synes, det er vældig vigtigt at fastholde, også fordi det nok skal give os nogle vanskeligheder i FN med afstemninger, måske ikke i denne samling, men så i den næste og de kommende. Det er spørgsmålet om universalitetsprincippet, og jeg var glad for, at det blev nævnt og trukket frem. Hr. Ninn-Hansen gjorde det samme i forbindelse med en omtale af resolutioner vedrørende Israel og Mellemøsten.

Jeg tror, det er meget vigtigt, at vi fastholder universalitetsprincippet. Nu skal man jo aldrig sige aldrig, og jeg vil nødig stå her og love for al fremtid, at Danmark aldrig nogen sinde skulle deltage i en eller anden afstemning, hvor man krænkede et medlemslands rettigheder, men jeg har ikke fantasi til at forestille mig, hverken at det ville være dansk Afrikapolitik, eller at der ville kunne skaffes et flertal for en sådan holdning her i tinget. Derfor tror jeg, det er meget vigtigt, at vi fastholder det. Da jeg var i det sydlige Afrika, benyttede jeg lejligheden til på steder, hvor det måske ikke lige-